

Svajonių
ROMANAI

Jausmų egzotika

MELANIE MILBURNE

Nelauktas sugrįžimas

9,79 Lt / 2012 liepa–rugpjūtis

BROLIAI
SABATINIAI

Knhygute.lt

Melanie Milburne

NELAUKTAS SUGRIŽIMAS

Trilogija "**Broliai Sabatiniai**"
Pirmas romanas

Versta iš Melanie Milburne,
The Unclaimed Baby, 2011
© Melanie Milburne, 2011

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Inga Stančikaitė,
vertimas iš anglų kalbos, 2012
© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010
© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka
© „Svajonių knygos“, 2012
ISBN 978-609-406-524-8

Elektroninę knygą paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

Brontė darė kojų tempimo pratimus prie turėklo, kai išgirdo, kaip atsidaro studijos durys. Ji žvelgė į didžiulį veidrodį, o jos širdis kone sustojo, pamačius iš nugaros prieinančią aukštą tamsią figūrą. Iš nuostabos jos akys išsiplėtė, o delnai taip sudrėko, kad prilipo prie turėklo. Širdis vėl ėmė plakti, tik šįsyk *staccato* ritmu, lyg aidu atkartodama chaotiškai šokčiojančias mintis.

Negali būti.

Jai tikriausiai vaidenasi.

Žinoma, kad vaidenasi!

Tai negalėjo būti Luka.

Jos sąmonė tyčiojasi iš jos. Visada taip nutikdavo, kai Brontė būdavo pavargusi ar nervinga. O dabar kaip tik tokia ir buvo.

Ji pirštais suėmė turėklą, kelis kartus sumirksėjo, kad atsitokėtų. Tada vėl atsimerkė, o jos širdis vėl nesuvaldomai šoktelėjo.

Tai tiesiog negali būti Luka Sabatinis. Juk yra šimtai, ne, gal net tūkstančiai stulbinamai gražių tamsiaplaukių vyrų, kurie atsitiktinai galėtų užsukti į jos studiją ir...

- Sveika, Bronte.

O gerasis Dieve, tai jis.

Brontė lėtai ir giliai įkvėpė ir, ištiesusi pečius, atsisuko į jį.

- Luka, - pasakė ji mandagiai, bet šaltai. - Tikiuosi, neatėjai užsirašyti į pirmąją popietės pamoką. Vietų nebėra.

Jo tamsios akys lėtai rijo jos aptemptą šokių triko palaidinę, pačią beprotiškiausią akimirką žvilgsnis sustojo prie jos lūpų, tada susiliejo su jos žvilgsniu.

- Atrodai gražiai ir elegantiškai kaip visada, - tarė jis, lyg ji nebūtų nieko pasakiusi.

Vos išgirdusi jo sodrų, žemą ir gilų balsą su ryškiu ir žavingu itališku akcentu, Brontė pajuto užliejančią jausmų bangą. Luka atrodė lygiai taip pat, kaip ir tada, kai matė jį paskutinį kartą, gal dabar tik kiek liesesnis. Daugiau nei metro aštuoniasdešimties, žvilgančiais juodais plaukais, kurie buvo nei ilgi, nei trumpi, nei tiesūs, nei garbanoti, ir tamsiausiomis jos kada matytomis rudomis akimis, palyginti su ja, Luka atrodė lyg bokštas, verčiantis ją jaustis tokia maža ir žavia, kaip vaikiškos muzikinės dėžutės balerina.

- Įžūliai pasielgei, ateidamas čia, - tarė

Brontė blykstelėdama akimis. – Maniau, kad pasakei viską, ką turėjai pasakyti, prieš dvejus metus Londone.

Pasirodė, kad jo akyse blykstelėjo mažytė liepsnelė. Tai truko vos mirksnį, ir Brontė būtų visai jos nepastebėjusi, jei nebūtų taip atidžiai į jį spoksojusi.

– Aš čia darbo reikalais, – tarė Luka gergždžiančiu balsu. – Maniau, bus puiki proga vėl susitikti.

– Susitikti ir ką? – paklausė Brontė kilstelėdama smakrą. – Pasikalbėti apie senus laikus? Pamišk tai, Luka. Laikas ir atstumas padarė savo. Aš pagaliau pamiršau tave.

Ji apsisuko ir nuėjo prie turėklo.

– Už penkių minučių prasideda pamoka, – kreipėsi ji į jo atvaizdą veidrodyje. – Jei nenori būti apsuptas dvidešimties mažų mergaičių su puantais ir triko, siūlau išeiti.

– Kodėl mokai, užuot pati šokusi? – paklausė jis, nepaleisdamas jos žvilgsnio veidrodyje.

Užvertusi akis Brontė atsisuko į jį. Ji uždėjo vieną ranką ant klubo, ir kilstelėjo viršutinę lūpą, lyg klausdama: *Koks tavo sumautas reikalas?*

– Paskutinę minutę nespėjau į perklausą.

Jai prie antakio susimetė smulki raukšlėlė.

- Susižeidei?

Brontė sulaikė karčią šypsena. Sudaužyta širdimi ir nėščia, gal tai ir galima pavadinti *sužeista*...

- Galima sakyti ir taip, - atsakė mesdama jam aštrų žvilgsnį. - Mokymas - antrasis pasirinkimas. Namie, Melburne, tam buvo tinkamiausia vieta.

Luka dairėsi po buvusį seną sandėlį, kurį Brontė ir jos verslo partnerė Reičelė Braugem pavertė šokių studija.

- Kiek kainuoja tokios vietos nuoma? - paklausė jis.

Brontės nugara nubėgo šiurpuliukai.

- Kodėl klausai?

Jis nerūpestingai gūžtelėjo pečiais.

- Tai gera vieta investuoti. Aš visada ieškau gero komercinio nekilnojamojo turto.

Susiraukusi Brontė atidžiai žvelgė į neįskaitomą jo veidą.

- Maniau, tu dirbi savo šeimai viešbučių administravimo srityje?

Luka vos pastebimai šyptelėjo.

- Aš daug ką pakeičiau nuo tada, kai matė-

mės paskutinį sykį. Dabar turiu keletą kitokių reikalų. Komercinė nuosavybė yra užtikrintas reikalas; dažniausiai jos grąža būna didesnė nei gyvenamo nekilnojamojo turto.

Brontė suspaudė lūpas, stengdamasi susivaldyti. Toks nelauktas ir netikėtas apsilankymas visiškai išmušė ją iš vėžių. Taip sunku atrodyti šaltai ir nejautriai, kai jautėsi toli gražu ne taip.

- Esu tikra, jei susisieksi su nuomotojais, jie tau pasakys, kad ši vieta neparduodama, - atsakė ji kiek patylėjusi.

- Jau susisiekiu su jais.

Akimis tučtuojau ieškodama jo akių ji juto, kaip nutirpsta nugara.

- Ir... ką?

Ironiškai šypsodamas jis atrodė tikras dabita. Tai buvo vienas dalykų, kurie įplieskė jos širdį, kai jie pirmąkart susitiko Londono knygyne. Brontės širdis panašiai reagavo ir dabar, - tai tiek iš tų šnekų, kad jį pamiršo.

- Pateikiu jiems pasiūlymą, - kalbėjo Luka. - Tai - viena priežasčių, kodėl aš čia, Australijoje. *Sabatinių viešbučių įmonė* vis plečiasi. Planuojame statyti prabangų viešbutį Melburne ir Sidnėjuje, dar vieną - Kvynslande, Aukso

Krante. Tikriausiai skaitei apie tai laikraščiuose.

Brontė stebėjosi, kaip galėjo tai praleisti. Nors pyko ant Lukos, kartkartėmis, negalėdama susivaldyti, laikraščiuose ir paskalų žurnaluose ji vis ieškodavo jo ar jo šeimos pavardės. Vos prieš kelis mėnesius ji sužinojo apie jo vyresniojo brolio Džordžijo ir jo žmonos Majos skyrybas. Kažką girdėjo ir apie jaunesnįjį brolių Nikolą, apie tai, kad jis laimėjo milžinišką sumą, žaisdamas pokerį Las Vegaso kazino. Bet nieko negirdėjo apie Luką. Atrodė, kad pastarusius dvejus metus jis buvo visiškai dingęs iš žiniasklaidos radaro.

- Ne, turiu įdomesnės veiklos, - atkirto ji.

Tamsios jo akys vis nepaleido jos žvilgsnio. Tai buvo mūšis, kurį ji privalėjo laimėti. Brontė stengėsi atrodyti rami, bet jo artumas vis tiek ją labai stipriai veikė. Mergina jautė, kaip paširpsta oda, kaip daužosi širdis, o pilve, rodos, apsigyveno pulkas drugelių aštriais skustuvėliais vietoj sparniukų. Ji niekada neleido sau galvoti apie tai, kad galbūt jie dar pasimatys. Šaltą, liūdną ir pilką lapkričio dieną prieš dvejus metus jis šiurkščiai ir netikėtai nutraukė jų pusmetį trukusį romaną. Brontės meilė per tą laiką nurimo, virto kietu ledo gabalu,

įstrigusiu krūtinėje. Kokia ji buvo naivi kvailutė, kad įsimylėjo tokį beširdį vyrą! Jis nė karto neatsakė į jos skambučius ar elektroninius laiškus. Jai net atrodė, kad jis pasikeitė adresus ir numerius, kad ištrintų ją iš savo gyvenimo.

O dabar jis grįžo, lyg nieko nebūtų nutikę.

- Kodėl tu čia? - paklausė ji spoksodama į jį.

- Kodėl tu *iš tiesų* čia?

Luka vis dar žiūrėjo į ją iš savo bokšto, bet jo veidas sušvelnėjo. Tamsios akys priminė ištirpusį šokoladą, o lūpos - pagundą, kuriai neįmanoma atsispirti. Brontė beveik juto jo tobulas lūpas, bučiuojančias ją. Jos lūpos suvirpėjo, o prisiminusi jo svaigų glėbį, pasijuto taip, lyg iš jos širdies kažkas trauktų ką tik suvarytas strėles.

Brontė pajuto, kaip pamažu tirpsta jos ledo šarvai, ir užsisklendė, sustingusi stovėjo priešais jį sukryžiuvusi rankas, ryžtingai sučiaupusi lūpas.

- Norėjau tave dar sykį pamatyti, Bronte, - tarė Luka. - Norėjau įsitikinti, kad tau viskas gerai.

Ji su pasibjaurėjimu atsiduso.

- Viskas gerai? Kodėl man turėtų nebūti vis-

kas gerai? Tavo ego turėtų būti daug didesnis, nei įsivaizdavau, jei manai, kad vis dar verksiu tavęs po visų tų metų. Praėjo beveik dveji metai, Luka. Dvidešimt du mėnesiai ir keturiolika dienų. Mano gyvenimas iš tikrųjų tęsiasi.

- Ar su kuo nors susitikinėjai? - paklausė jis, vis dar žiūrėdamas į ją tuo savo stingdančiu vanagišku žvilgsniu.

Brontė kilstelėjo smakrą.

- Taip, jeigu atvirai, tai taip.

Luka neparodė jokio ženklų, kad išgirstas atsakymas būtų nors kiek jį paveikęs, bet ji jautė vidinę įtampą, kurios anksčiau nebuvo.

- Ar tavo vaikinai prieštarautų, jei pavogčiau tave šįvakar vakarienei?

- Niekur su tavimi neisiu, Luka, - atkirto Brontė. - Nei šįvakar, nei rytoj vakare, niekada.

Jis žengė arčiau, uždėjo savo delną jai ant rankos, kad ji nesitrauktų. Brontė pažvelgė į jo ilgus, tamsius, įdegusius pirštus ant savo it pienas baltos odos ir sudrebėjo. Atrodė, kad nuo to vienintelio prisilietimo jos kraujas tuoj užvirus. Jautė, kaip daužosi širdis ir susitraukia pilvas, jam švelniai sugniaužus ranką.

- Argi vienas vakaras yra tiek daug?

Ji pastūmė Lukos ranką, bet jis uždėjo kitą ir tvirtai laikė. Jis buvo per arti. Ji jautė jo šiltą mėtinį kvapą sau ant veido. Užvodė citrininį losjoną po skutimosi. Jautė, kaip jos kūnas atsako jam.

- Nedaryk to, Luka, - sušnibždėjo ji trūkšmingai.

- Ko nedaryti? - paklausė jis, vis dar į ją žiūrėdamas ir nykščiu lėtai, užburiamai perbraukdamas jai per ranką.

Ji nurijo kančios gumulą.

- Manau, tu žinai, - tarė ji. - Tau tai - žaidimas. Tu čia, Australijoje, ir tau reikia žaidimų draugės. Ir kas gi tinka labiau nei ta, kurią jau pažįsti ir kuri, nekeldama problemų, išeis, kai viskas baigsis?

Luka liūdnai šyptelėjo.

- Tavo nuomonė apie mane daug blogesnė, nei tikėjaisi. Ar aš nepakankamai atlyginau už tai, kad nutraukiau mūsų romaną?

Daugiau, nei nutuoki, - pagalvojo Brontė.

- Pakabuką su opalu nusiunčiau atgal, - atsakė ji, abejingai žvelgdama į Luką. - Jie neša nelaimės. Pamaniau, kad man jų pakanka, ypač po pažinties su tavimi.

Jam prie lūpų iš pykčio atsirado duobutė.

- Labai negražiai pasielgei, gražindama jį tokios būklės, - tarė jis. - Tai - brangus papuošalas. Kaip tu jį sudaužei? Pervažiavai buldozeriu?

Ji dar aukščiau kilstelėjo smakrą.

- Panaudojau kūjį. Buvo nenusakomai malonu.

- Tai - nederamas reto juodojo opalo išniekinimas. Jei būčiau žinojęs, kad būsi tokia irzli, būčiau padovanojęs deimantų. Jie bent jau nesudaužomi.

- Esu tikra, būčiau radusi būdą, kaip tai padaryti.

Jis nusišypsojo, parodė tobulus baltus dantis, o apie akis susimetė smulkios raukšlės.

- Taip, neabejoju, kad būtum, *cara*.

Brontė vėl pajuto tą patį drebuliuką pilve ir beviltiškai stengėsi jį suvaldyti. Kodėl šis vyras verčia ją jaustis tokia silpna ir prierašia? Vien tik jo artumas atmintin gražino kiekvieną akimirką, kurią jie praleido kartu. Atrodė, kad jos kūnas pabudo iš ilgo miego ir kabinosi į aistringą gyvenimą. Visi jos pojūčiai persijungė į ypač jautrų registrą, kiekviena ląstelė tvinkčiojo laukdama, kada jis vėl ją palies.

Luka buvo nuostabiausias meilužis. *Vieninte-*

lis jos meilužis. Brontė romantiškai ir galbūt kvailai tausojoji tam vieninteliam. Nenorėjo kartoti savo motinos klaidų, kurių ji padarė įsimylėdama netikėlį ir paskui pasilikusi viena su kūdikiu. Užuoat taip padariusi, Brontė įsimylėjo milijardierių, kuris apie kūdikį, su kuriuo ji liko viena, taip nieko ir nesužinojo.

Ir atsimindama, kaip pasibaisėtina! jis su ja pasielgė, neketino nieko keisti.

- Turiu paprašyti tavęs išeiti, Luka, - tarė ji. - Man po kelių minučių pamoka ir aš...

- Noriu tave pamatyti šįvakar, Bronte, - pareiškė jis. - Ir netoleruosiu neigiamo atsakymo.

Ji įtūžo ir rado jėgų išsivaduoti iš jo glėbio.

- Nepriversi manęs nieko daryti, Luka Sabatini, - tarė ji. - Neprivalau su tavim susitikti, vakarientauti ar net žiūrėti į tave. Jeigu tuojau pat neišeisi, iškviesiu policiją.

Tamsios vyro akys virto juodais angliukais.

- Kiek, sakei, moki už šios vietos nuomą? - paklausė jis.

Brontė pajuto, lyg jai krūtinę suspaudė plieninės replės, ir atrodė, kad ji nebegali kvėpuoti.

- Nesakiau ir nesiruošiu sakyti....